

HEATHER GUDENKAUF

THRILLER

MÉ LŽI

**MÉ
LŽI!**

BEFORE SHE WAS FOUND.

Copyright © 2019 by Heather Gudenkauf.

By arrangement with the author. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2021

Cover © Sabina Chalupová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1596-1 (pdf)

HEATHER GUDENKAUF

MÉ
LŽI

VENDETA

*Mým sestřám -
Jane Augspurgerové
a Molly Lugarové*

PROLOG – EVE KNOXOVÁ

Pátek 22. prosince 1995

Eve v těch jeskyních ani neměla být. Stačilo v tom matoucím množství chodeb ve skále jednou špatně zahrnout a ztratili jste se. V patnácti letech ten labyrint znala líp než kdokoli jiný dvakrát tak starý, takže se pohybovala poměrně rychle, jen si dávala pozor, aby na zledovatělé zemi neuklouzla. Eve sem přišla, aby si vyčistila hlavu, aby si něco promyslela, a teď se odsud možná už nikdy nedostane živá.

Z toho strachu ji začala brnět kůže a otupěla bolest v hlavě a zápěstí. Zvážila své možnosti. Může se z toho pokusit nějak vykecat, anebo může zkusit utéct z jeskyně ven do bezpečí.

Neměla šanci se rozhodnout. Než stihla promluvit, zaryly se jí prsty do paže a táhly ji hlouběji do jeskyně. Podařilo se jí z toho sevření vykrotit, ale ztratila přitom rovnováhu a upadla na zem. Prsty šátrala po podlaze, hledala cokoli, co by jí mohlo posloužit jako zbraň, a narazila na zubatý kus vápence. Sevřela ho v dlani a se zoufalým výkřikem se rozmáchla v naději, že se trefí, ale prořízla jen vlhký vzduch. Napřáhla se znovu a tentokrát se jí to podařilo.

Eve se pokusila postavit, ale s žuchnutím dopadla zpátky na zem, až jí cvakly zuby. Otočila se a uviděla prsty, které ji jako pařáty držely za botu.

„Ne!“ vykřikla Eve a vykopla po svém uchvatiteli. Vykroutila se mu a rozběhla se ke vchodu do jeskyně, nemotorně klopýtajíc přes rozeklané kameny, které se jí postavily do cesty. *Už jsem skoro tam*, blesklo jí hlavou v okamžiku, kdy se jí pravá noha propadla do úzké štěrbiny a ona se svalila dopředu.

Uši jí naplnilo odporné prasknutí v kotníku a zavyla bolestí. Pomocí zdravé ruky se pokusila zvednout na kolena, ale pravou nohou tam uvízla. Jen ještě dvacet metrů a byla by volná. Zoufale

cloumala nohou, lapala po dechu. Za zády slyšela, jak se k ní přibližuje trhaný dech. Kůži měla rozseknutou a přišla o svou martensku, ale noha byla konečně volná.

Plazila se po drsném kameni směrem k ústí jeskyně. Jak se pohybovala, cípy šály se jí kroutily po zádech. *Už jsem skoro tam.* Najednou se jí šála utáhla okolo krku. Eve ztuhla, ale tlak nepovoloval. Drásala látku, zoufale se pokoušela zaseknout prsty mezi vlněnou tkaninu a holou kůži na krku. Nohy jako by ztratily sílu a plíce ječely, že potřebují kyslík. Kolem padla noc a jediná světla vycházela z domů daleko na skále a od třepotajících se chladných hvězd. Maličkaté majáčky. *Jen ještě kousíček, pomyslela si Eve, jsem tak blízko.*

Na jediný mocný rozmach se jí podařilo přetočit na záda, ale šál nepovolil. Zařezával se jí hlouběji a hlouběji do masa. Její výkřiky zůstaly utopené v hrudi. Vidění se jí rozmlžilo a paže klesly bezvládně podél boků. Nad sebou viděla Eve oči plné hněvu. Žádný strach, žádná lítost, žádný smutek. Do plic už se jí nedostával žádný vzduch. Kůži jí zaplavil chlad a pronikal hlouběji do kostí, až se spojily v jedno s kluzkým vápencem.

Jak se to mohlo tak zvrtnout? napadlo Eve. *Proč?* Těsně za ústím jeskyně už padla noc. V omamných vírech se tam k zemi snášel sníh. Na temných místech je o tolik snazší propadnout krutosti, pomstít se.

MAGGIE KENNEDY-O'KEEFOVÁ

Pondělí 15. června 2020

Jak vystupuju ze svého neoznačeného policejního auta, zaklesne se mi na okamžik naběhlé břicho za volant. Vtáhnout ho mi moc nepomůže, ale podaří se mi odsunout sedačku a protáhnout se okolo volantu. Ještě stále vsedě položím nohy na zem a rychle se rozhlížím po parkovišti za policejní stanicí v Grottu, jestli mě někdo viděl.

Jsem skoro v osmém měsíci, čekám holčičku a rozhodně nejsem ladá. Nepotřebuju, aby mě někdo z kolegů zahlédl, jak se snažím vysoukat z téhle plechovky. Vzduch se zdá být čistý, a tak se pustím do svého rituálu kolébání se dopředu a dozadu ve snaze získat dostatek hybné síly, abych se vyšvihla ze sedačky na nohy.

Jakmile se mi to podaří, na chvíli se zastavím a lapám po dechu. Ranní rosa se už v prouzcích páry zvedá z trávy, která tu raší z betonových puklin. Celá zpocená se pomalu přesouvám k zadnímu vchodu do Staré šedivé dámy, jak se přezdívá budově, ve které sídlíme. Postavili ji začátkem dvacátého století. V přízemí je vstupní hala, místnost pro snímání otisků prstů a cela předběžného zadržení, společenská místnost, výslechové místnosti a cely. Ve druhém patře, kde bývalo staré vězení, jsou kanceláře a konferenční místnost. V zatuchlém, smradlavém podzemí je kotelna a archiv oddělení.

Policejní sbor v Grottu čítá šestnáct členů, což zahrnuje náčelníka, dva poručíky, psůvoda, devět pochůzkářů, příslušníka odpovědného za bezpečnost na školách a dva detektivy. Já jsem detektiv číslo dvě.

Vyrostla jsem v Grottu, malém poříčním městečku s asi deseti tisíci obyvateli, zasazeném do kruhovitého systému jeskyň, který je známý jako Státní park jeskyní Grotto a je největší v Iowě.

Kromě toho, že je Grotto oblíbenou destinací rodinek na výletě, turistů a jeskyňářů, je taky proslulé neobvykle vysokým počtem rodinných farem, což je dnes druh hrozící vyhynutím. Já a můj manžel Shaun k tomuhle vzácnému druhu patříme – vlastníme jablečný sad a ovocnářskou farmu.

„Za chvíli tě sem budeme muset dokulit,“ ozve se za mnou protivný známý hlas.

Nenamáhám se otočit. „Francisi, to nebylo vtipný padesátkrát předtím a není to vtipný ani teď.“ Přiložím ke skenu svou vstupní kartu a vpustím nás dovnitř.

Pete Francis, přehnaně sebevědomý zelenáč, se chopí kliky a ve vzácném rytířském gestu mi otevře dveře, abych mohla projít. „Víš, že si dělám legraci,“ řekne a věnuje mi úsměv, který podle všeho mladé ženy v Grottu považují za neodolatelný, ale nad kterým já jen znovu protočím panenky.

„U nesprávného člověka tě tenhle druh poznámek spolehlivě pošle na kurz nápravy chování,“ připomenu mu.

„Jo, ale ty nejsi nesprávný člověk, že ne?“ řekne vážně. „Jsi v pohodě?“

Zamávám Peg na recepci a pak se zastavím před dveřmi výtahu a zmáčknou tlačítko s dvojkou. Policejní stanice má sice jen dvě patra, ale dneska nemám sílu vyšlapat ani to jedno. „Vypadám snad, že jsem v pohodě?“ osopím se na něj.

Francis mě přejíždí pohledem od hlavy k patě. Vidí hnědé vlasy stažené do drdolu, několik volných zvlněných kadeřů trčících mi okolo hlavy do všech stran, oči zarudlé od nedostatku spánku, nezastrčenou košili obepínající mi pupek, která div nepraská ve švech, farmářky, o kterých předpokládám, že jsou zavázané, ale nemůžu se o tom přesvědčit, protože na ně přes to balvanoidní břicho nevidím.

„Promiň,“ řekne náležitě kajícíně a moudře se rozhodne raději pro schodiště než výtah sdílený se mnou.

„Odpouštím ti,“ volám za ním. Když vstupuju do výtahu, aby mě vyvezl nahoru do mé kanceláře, podívám se na hodinky. Schůzku s náčelníkem mám v osm, a i když mi neřekl, proč se mnou chce mluvit, myslím, že to dokážu docela dobře odhadnout.

Není žádné pravidlo pro přechod na lehčí službu, ale v sedmém měsíci už je nejspíš nejvyšší čas. Předpokládám, že náčelník Digby se mnou chce probrat, kdy hodlám začít pracovat v kanceláři, nebo rovnou odejít na mateřskou. Chápu to.

Je načase začít se trochu šetřit. Celý svůj život jsem byla dcera poldy a pak jsem se sama stala poldou, ale jsem více než ochotná to na chvíli uložit k ledu a čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu věnovat svou pozornost tomu malému tvorečkovi, který teď obývá mou dělohu.

Se Shaunem jsme se snažili o miminko velice dlouhou dobu. O tisíce dolarů a tisíce nepříjemných procedur později jsme konečně zjistili, že jsem těhotná. Shaun jí začal říkat Burák, protože jediná věc, kterou jsem prvních devět týdnů mohla jíst a nevyzvracet, byly sendviče s burákovým máslem. To jméno už jí zůstalo.

Tohle miminko jsme chtěli víc než cokoli na světě, ale lhala bych, kdybych tvrdila, že nemám strach. Jsem zvyklá nosit zbraň, ne mimino.

Dveře výtahu se otevřou do chodby s tmavým deskovým obložením a řadou zarámovaných fotek velikosti dvacet pět na čtyřicet. Jsou na nich všichni muži, kteří v průběhu let sloužili u policejního sboru v Grottu jako náčelníci. Projdu okolo jedenácti z nich, než dorazím k portrétu svého otce. *Henry William Kennedy, 1995–2019*, stojí na popisku.

Zatímco ostatní náčelníci se za sklem tváří smrtelně vážně, táta v širokém úsměvu ukazuje rovné bílé zuby. Byl tak pyšný, když ho jmenovali náčelníkem. Všichni jsme na něj byli pyšní, možná kromě mého staršího bratra Colina. Bůhví, co si o tom Colin myslel. Jako puberták byl strašně ponořený do svého nitra,

ale myslím, že to já taky, zvláště potom, co umřela moje nejlepší kamarádka. Nějakou dobu jsem na tom byla hodně špatně, ale nakonec jsem to dotáhla až sem. Na detektiva policejní stanice v Grottu. Kráčím ve šlépějích svého otce. Myslím, že i on je na mě pyšný. Aspoň v těch momentech, kdy si vzpomíná, kdo jsem.

Když jsem sem naposled vzala tátu na návštěvu, šel tou dlouhou chodbou a u vlastní fotky se zastavil. Na okamžik jsem myslela, že třeba nějak zažertuje, že řekne něco jako *páni, kdo je tenhle fešák tady?* Ale neřekl nic. Je teď pro něj těžké najít ta správná slova. Občas jeho frustrace přeteče, pak křičí, a sem tam dokonce něčím hodí. Je hrozné se na to dívat. Můj otec vždycky býval tak hodný člověk.

Další portrét v řadě je současný náčelník, Les Digby. Tenhle drsňák se rozhodně neusmívá. Jmenovali ho před měsícem a nahradili jím Dextera Stroopa, který fungoval jako prozatímní náčelník od doby, co táta rezignoval. Les je asi o deset let starší než já, nedávno přišel o manželku a má dva dospívající syny. Předtím pracoval v kanceláři šerifa v Ransomu a já jsem se zatím nerozhodla, jestli ho mám ráda, nebo ne. Porota stále zasedá.

Pomocí vstupní karty se dostanu do malého vestibulu lemovaného skříňkami o velikosti krabic od bot a pak zatlačím do dveří, které vedou do velké místnosti se zdmi z neomítnutých cihel a řadou třímetrových oken. V jednom rohu je náčelníkova kancelář a na opačném konci dvě staré cely, které tím, že jim odstranili mřížové dveře, proměnili na zbrusu nové kanceláře. Ta vlevo je moje.

Francis a ještě dva další pochůzkáři se chystají vyrazit do ulic, ale zastaví se, aby mě pozdravili. Francis se mi vyhýbá pohledem. Dobře mu tak. Ví, že to ráno přepísknul, a bude se mi celý den klidit z cesty. Přejdu přes prošoupaný šedivý koberec, okolo kávovaru, který mě k sobě vábí. Vraždila bych pro šálek kávy, ale kofein miminku neprospívá. Odložím kabelku na desku svého starého kovového stolu a vezmu do ruky tužku a zápisník.

Dveře do kanceláře náčelníka Digbyho jsou lehce pootevřené. Zhluboka se nadechnu. Tenhle rozhovor se měl nejspíš uskutečnit už dávno, ale když si představím, jak sedím osm hodin denně za stolem, chce se mi křičet hrůzou. Kromě toho jsem byla dlouho v pohodě. Teprve před pár týdny se mi břicho začalo nadouvat obrovskou rychlostí a zpomalovat mě.

Manžel mě chvíli pozoroval, jak se snažím si připnout pás s pistolí, než promluvil. *Maggie, začal obezřetně, vážně ti nevdá nosit pistolí tak blízko u miminka?*

Nevadí. Ale chápala jsem Shaunovy obavy. Pořád jsem mu slibovala, že s náčelníkem promluvím, ale odkládala jsem to. Dnes ráno mi přišla esemeska od Digbyho, že se za ním mám zastavit, hned jak dorazím do práce. Hádám, že přišla vhodná chvíle na ten rozhovor.

Lehce zatukám na dveře a zevnitř slyším tlumené mumlání hlasů.

„Dobré ráno, Maggie,“ řekne Digby v okamžiku, kdy otevřu dveře. Digby má postavu beka amerického fotbalu a jeho rozložitá ramena mi brání ve výhledu na vnitřek jeho kanceláře, takže netuším, kdo tam je s ním. „Jak se ti daří?“ zeptá se a snaží se mi přitom nezírat na pupek.

„Dobře, náčelníku. Co potřebuješ?“ zeptám se. Digby ustoupí o krok stranou a teprve teď vidím, že na židli vedle náčelníkova stolu sedí můj kolega detektiv Dexter Stroope.

„Posaď se,“ řekne s vážným výrazem a zavře za mnou dveře. Klesnu do jediné zbývající prázdné židle a podívám se po Dexovi. Pokrčí rameny. Ani on neví, proč si nás sem Digby předvolal.

„Přejdu rovnou k věci,“ řekne náčelník. „Možná jsme právě objevili nový důkaz v případě Eve Knoxové.“

Jako by mi dal pecku do žaludku. Hodně dlouhou dobu jsem neslyšela vyslovit jméno mé nejlepší kamarádky nahlas. Snažím se tvářit neutrálně a vyčkávám, až bude pokračovat.

„Včera pozdě v noci sem nějaká žena přivedla svého dospívajícího syna,“ řekl. „Ten chlapec se s nějakým kamarádem nedávno poflakoval v okolí jeskyní a našel tohle.“ Z kartonové krabice vytáhne velký igelitový pytel na důkazy. Uvnitř je bota. Špinavá a obalená bahnem, ale i tak ji hned poznám. Bordó, pomalovaná kytičkami ve stylu graffiti – tyhle kožené martensky patřily k tomu nejcennějšímu, co Eve vlastnila.

„Ježíši,“ zašeptám.

„Jo, Ježíši,“ souhlasí Digby. „Klukovi upadl mobil mezi kameny a našel tam tuhle botu. Odpovídá té, co je na fotkách z místa činu.“ Digby před námi podrží fotografii a já se při pohledu na detailní záběr nohou mé nejlepší kamarádky instinktivně odtáhnou. Jednu má zakrvavenou a druhou obutou ve stejné martensce, která je v tom pytli. Cítím, jak se mi ten banánový muffin, co jsem si dala k snídani, dere zpátky do pusy, ale zaženu ho zpátky do žaludku.

„Proč ten kluk vzal tu starou botu domů?“ ozve se Dex. Já nedokážu odtrhnout oči od té fotky.

„Jeho máma chodila s Eve Knoxovou do školy a vyprávěla synkovi o těch jeskyních hororové příběhy, aby ho nenapadlo se tam chodit poflakovat. Což očividně nezabralo. Přinesl tu botu domů, vytahoval se s ní nějakému kámošovi a matka to zaslechla. Když zjistila, kde ji našel, hned sem i se synátorem napochodovala a nehodlala se nechat odbýt, dokud si nepromluví přímo se mnou.“

„Ta bota patřila Eve,“ ozvu se tupě a vzpomínám na den, kdy si ten pár koupila na jednom našem nákupním výletě do Des Moines. Byla to jediná věc, za kterou kdy Eve zaplatila plnou cenu. Ty boty milovala. „Vím to jistě. Nosila je pořád. Kdo je ta žena, co ji sem přinesla?“

Náčelník se musí podívat do poznámek. „Nějaká Karen Spechtová a říkala to samé.“ Opatrně vloží botu zpátky do krabice.

Přikývnu. „Karen s námi chodila do třídy.“ Na čele mi vyrazí studený pot. Jsem ráda, že sedím.

„Pracoval jsem v šerifově kanceláři v době, kdy jsme policejní stanici v Grottu pomáhali s vyšetřováním,“ pokračuje náčelník Digby. „Ten případ se měl vyřešit před pětadvaceti lety, ale třeba to teď můžeme napravit.“

„Co tím jako chceš říct?“ ozve se Dex potichu, ale z jeho tónu poznám, že se ho to dotklo. „Na tom případě jsme dřeli jako koně, zvláště náčelník Kennedy.“ Zabrousí pohledem mým směrem. Dex Stroope je muž po šedesátce, má břicho a obličej, který vždycky vypadá, jako by si potřeboval dát šlofíka. Kdyby nechodil shrbený, měl by hodně přes metr osmdesát. *Tíha všech těch sraček za všechny ty roky*, vtipkuje.

S mým tátou si vždycky hodně rozuměli a já jsem teď vděčná, že se ho zastal. Vyšetřování vraždy Eve a neschopnost najít jejího vraha mého tátou málem zničily. „Nikoho neobviňuju,“ řekne náčelník Digby a podívá se přímo na mě. „Jen chci říct, že teď máme nové technologie a zdroje, které by nám to mohly pomoci vyřešit. Před pětadvaceti lety jsem se podíval matce a sestře Eve do očí a slíbil jsem jim, že udělám všechno, co budu moci, abych jejího vraha dostal.“

„Na tý botě už ti toho na forenzním moc nenajdou,“ podotkne Dex suše a kývne hlavou směrem ke krabici s důkazy. „Dvě desetky let tam ležela v dešti a blátě. Nebude na ní nic užitečného. Navíc ji ten kluk a jeho kamarád určitě pořádně ze všech stran ochmatali.“

„Pošleme tam všechno,“ řekne náčelník a doširoka rozpaží, aby naznačil tu záplavu důkazů. „Necháme znovu otestovat všechny staré důkazy. Za uplynulých pětadvacet let se toho ve forenzním dost změnilo.“

„Mluvil jsi o tom s rodinou?“ vložím se do toho, když se mi prozatím daří udržet zjištěné emoce pod kontrolou. Nola Knoxová, mladší sestřička Eve, byla vždycky, diplomaticky řečeno, dost osobitá. Nediploticky je to cvok. V její blízkosti se dějí

podivné věci. Lidem se dějí nehody, malá zvířata se ztrácejí. V jedné z mých nejranějších vzpomínek Nola odtrhává křídla světluškám a připleskává si jejich ubohá torza k ušním lalůčkům coby svítící náušnice. Pak tu bylo to veverčí mládě, které Nola našla, když jí bylo devět.

Stejně by chtěla, řekla Nola chladnokrevně, když jsme na ni tehdy, skupinka nic nechápajících dětí, zírali, jak třímá v ruce zakrvavený nůž. Nikdo na to nikdy nezapomněl a nedovolil, aby na to mohla zapomenout Nola.

Náčelník Digby potřese hlavou. „Naposled, když byla Nola ještě děcko, ale určitě budou rádi, že se vyšetřování otevře. Teď, když jsem náčelník, můžu do toho případu vnést nový pohled. Nechme udělat nové rozbory, a jestli se tam najde nějaká DNA, třeba budeme mít shodu.

Genealogické laboratoře, jako je Ancestry, policii za svoje služby nic neúčtují, takže to město nebude stát ani halíř.“

Zatímco Digby mluví, noří se mi z paměti útržky vzpomínek. Na ten den, kdy se Eve a její máma a sestra přistěhovaly do domu přes ulici a my dvě jsme se okamžitě skamarádily. Přespávaly jsme u sebe, jezdily spolu na kole, zlézaly skály za našimi domovy dolů k jeskyním, kde jsme se společně smály a svěřovaly si svá tajemství a snažily se schovávat před Nolou a mým bratrem.

Dvě desetiletí se pokouším ty vzpomínky zakopat co nejhluběji do svého podvědomí. Je to příliš bolestivé, vyvolávat si v hlavě obraz jejího plachého úsměvu, záplavy rezavých vlasů a nosu pocukrovaného pihami. Nemůžu projít okolo secondhandu, aniž bych si představila všechny ty retro šaty, co by si tam nakoupila a s takovou hrdostí nosila.

A pak jsou tu ty záblesky roztaženého mrtvého těla Eve, jak světlo mé baterky přešlo přes podlahu jeskyně. Hlava jí zmatněla ztuhlou krví a doširoka rozevřené oči mrtvě upírá na mě a na Nolu, zatímco ústa má stažená v ohavném šklebu. Já a Nola, jak

uháníme k nejbližšímu domu pro pomoc. Promnu si oči, abych ty vzpomínky zase zahrnala.

„Jsi nějak zticha, Maggie,“ řekne náčelník Digby. „Co si myslíš ty?“

Podívám se na náčelníka. „Mohla bych si to vzít?“ zeptám se. „Ten případ. Eve byla moje nejlepší kamarádka a já jsem ji našla,“ pokračuju a najednou vím, že bez ohledu na to, jak smutné a traumatické pro mě bude znovu prožívat její poslední dny, nikdo jiný to za mě udělat nemůže. „Stejně už je načase, abych až do příchodu miminka přešla na práci v kanceláři.“ Jako by věděla, že se o ní mluví, udělá ta malá rychlý přemet, trik, který vytáhne z rukávu pokaždé, když moc dlouho sedím. Zamračím se nad tím jejím řáděním a položím si ruku na břicho.

Digby to chvílku mlčky zvažuje a pak se zeptá: „Jsi si jistá, že se toho chceš ujmout právě teď?“

„Nebude to problém,“ ujišťuju ho. „Naopak, výborně se to hodí.“

Zdá se, že tohle rozehnalo veškeré pochybnosti, které mohl Digby mít. „Výborně, v tom případě je to tvoje,“ řekne. „Jen předej Dexovi svoje ostatní případy. Něco nového s tím zhářstvím?“

Měli jsme tu několik starších budov, které někdo podpálil, většinou opuštěné farmy daleko od města, ale ta poslední byla přímo v Grottu. Zavrtím hlavou. „Nic nového. Spolupracuju s kanceláří šerifa a velitelstvím hasičů. Shodli jsme se, že je tam spojitost. Všechny ty požáry se udály v noci a se stejným scénářem a chemikáliemi. Jinak nemáme nic.“

„Dobře, dál mě o tom informujte. A zatím,“ uzavře to naše sezení náčelník Digby, zatímco se zvedá ze židle, „se spoj s rodinou Knoxových a radši si projdi celou složku. Jakmile se to roznese, jsem si jistý, že se na nás sesypou lidi s dalšími důkazy. A taky připrav tiskovou zprávu. Novináři budou mít spousty otázek. Pak dej všechny důkazy v případě Knoxová dohromady a odešli je do laboratoře. Dej jim včas vědět, že to budeme posílat.“

Pomalou se zvedám na nohy. V hlavě mi víří myšlenky. Myslím na to, jak jsem Eve viděla naposledy, a na ta vzteklá slova, která jsme si vyměnily. „Zvládneš to, Maggie?“ zeptá se mě Dex, když společně odcházíme z Digbyho kanceláře do zasedací místnosti.

„Ano,“ přikývnu s nucenou sebejistotou. „Co nejdřív si zajedu promluvit s Charlotte a Nolou Knoxovými. Nechci, aby se o tom dozvěděly od někoho jiného. Taky bych to měla říct tátovi.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasí Dex. „Nola Knoxová je jak utržená ze řetězu, když se jí něco nezdá. Buď opatrná,“ varuje mě. „Pamatuješ, co provedla Nickovi Bradymu?“

„Pamatuju,“ řeknu, ale v mé paměti je vypálený především obraz zakrvavené tváře Eve. „Zatím, Dexi,“ rozloučím se s ním, a když zamířím ke svému stolu, nohy mám ztěžklé obavami. Je čas dát se do práce.

NOLA KNOXOVÁ

Pondělí 15. června 2020

Plavá klisna ležela na zemi, válela se ze strany na stranu a kopala okolo sebe. Prach kolem ní vířil jako oblaka mlhy. Nola kobylu chytila za vodítko a přiměla ji zvednout se na nohy. Mozolnatou rukou jí přešla přes břicho. Bylo nafouknuté a tvrdé jak kámen.

„Jak dlouho už to trvá?“ zeptala se Nola s tváří otočenou ke koni, jednu ruku položenou na lopatce a druhou na kyčelním kloubu. Tenhle postoj měl koně uklidnit. Bijou, americký kovbojský kůň, sebou neklidně zmítala a stavěla se na zadní. Trpěla, oči zdivočelé bolestí. Nola sáhla do kabely a připravila injekci. Něco proti bolesti. Zkušenost jí říkala, že tomuhle koni už se jinak pomoci nedá.

„Včera se začala chovat divně,“ řekl rančer a setřásal si přitom prach ze svých drahých kovbojských bot.

„Jak divně?“ zeptala se Nola a snažila se mírnit podráždění v hlase. Potřebovala podrobnosti. Něco konkrétního.

„Pořád hrabala nohou, jako by se snažila něco vyhrabat,“ vložila se do toho majitelova pubertální dcera, hubené nenápadné pískle. „Co je jí?“

„Otáčela se po břiše? Kousala se do něj a hodně se potila?“ zeptala se Nola, ačkoli už si byla jistá odpovědí.

Oba přikývli. „Mysleli jsme, že je jen přehřátá z toho vedra,“ řekl. „Dali jsme jí hromadu vody,“ pokračoval obranným tónem. „Ale nechtěla pít.“ Otec i dcera se svorně zamračili, když Nola zabodla jehlu do tlustého svalu na klisnině zpoceném zadku.

„Snad ji to uklidní, trochu to otupí bolest. Vezmeme ji do stáje,“ nařídila Nola. „Tam ji budu moct líp prohlídnout.“ Bijou se bránila, když ji odváděli do stáje, zbrusu nové stavby, která měla víc oken a metrů čtverečních než většina domů. Uvnitř

Nolu do nosu udeřil pach čpavku. „Nikdo jí nevykydal stání,“ řekla a podívala se dolů na špinavou slámu. Teď už se podráždění zakrýt nesnažila.

Nesnědené zrní v klisnině žlabu – dokonalá Petriho miska na plísň. Momentálně byl ovšem stav jejího stání to poslední, co jí dělalo starosti. *Někteří lidé by neměli mít právo vlastnit koně,* pomyslela si Nola, když se jí podařilo klisnu dostat dovnitř.

Ten uzavřený prostor jako by ji trochu uklidnil. I když už se Bijou nestavěla na zadní, natáhla krk dopředu a otevírala a zavírala hubu v řadě zívání.

„Je ospalá,“ podotkla dívka. „To je dobře, ne? Po té injekci už je jí líp.“

„Není ospalá,“ zamumlala Nola a zalovila pro stetoskop. „Je to způsob, jakým se koně sami uklidňují. Je vystresovaná a má bolesti.“ Nola si zasunula naslouchátka do uší, přiložila stříbrnou placku stetoskopu Bijou do slabin a pak s ním posouvala co dvě vteřiny, zatímco ti dva se tvářili ustaraně. „Měli jste mě zavolat hned.“ Nola si vytáhla stetoskop z uší a odhodila ho stranou. „Vypadá to, že má přetočené střevo.“

„Je to zlý?“ pípala dcera.

„Moc zlý, když se to nechytne včas.“ Nola znovu zalovila v kabele a tentokrát odtamtud vytáhla balíček s chirurgickými rukavicemi a velkou tubu s lokálním anestetikem. Začala jím klisnu mazat, zatímco ta hrabala do země a odfrkávala s rozšířenými nozdrami.

„Byl jsem pracovně mimo město,“ vykoktal rančer. „Netušili jsme, že je to takhle zlý.“

Navzdory velikosti stáje se tam nedalo dýchat. Rančer měl propocenou košili a na dívčině nose se třpytily krůpěje potu a zvětšovaly tak její pihy. Nola si předloktím otřela obličej. V očích jí štípala sůl. „To jste si naprosto nic nezjistili, než jste si pořídili tohle zvíře?“ zeptala se vztekle.

Muž nebyl zvyklý, aby se s ním mluvilo tímhle tónem. Nebyl na to zvyklý v představenstvu svého podniku, natož ve svém vlastním domě. „Tak poslouchejte,“ začal, ale zmlkl, když Nola zanořila ruku v dlouhé rukavici Bijou do rekta.

„Tlusté střevo je přetočené. Takže máme dvě možnosti,“ vysvětlovala Nola. „Buď ji převezeme na kliniku na akutní operaci, nebo ji uspíme.“

„Moment, co?“ vykvikla dívka s očima rozšířenými hrůzou. „Ona umírá?“

„Právě v tuhle chvíli.“ Nola si jediným rychlým pohybem stáhla rukavice. „Takže, co chcete dělat?“

„Kolik bude stát taková operace?“ Otec si přejel hladkou rukou přes obličej.

„Tati!“ vykřikla dívka. „Chceme tu operaci.“

„Šest až osm tisíc, a to je jen za operaci. Následná péče bude stát další peníze,“ řekla Nola a přejela něžně prsty Bijou po zádech. „Co chcete dělat?“ Žádná odpověď. Sáhla do kabely pro další lahvičku. Sundala víčko a zabodla jehlu do gumového uzávěru. Pak naplnila stříkačku průhlednou tekutinou.

„Co je to?“ zeptal se rančer, zatímco s hrůzou zíral na dlouhou jehlu. „Co to děláte?“

„To je thiopental sodný.“ Poklepala na stříkačku, aby odstranila vzduchové bubliny. „Co chcete dělat?“ opakovala Nola. „Každou vteřinou čekání se její šance na přežití tenčí a ona čím dál víc trpí.“

„Já nevím,“ řekl nejistě. „Nevím.“ Pohledem těkal mezi Bijou a svou dcerou.

„Tak se rozhodněte,“ vyštěkla Nola. „To, co jsem jí dala na bolest, je na tohle slabé.“

„Tati,“ vykřikla dívka a chytila otce za paži. „Musí jít na operaci.“

„Operace,“ řekl narychlo. „Chceme tu operaci.“

„Dobře,“ Nola vrátila stříkačku do tašky. „Naložíme ji na přívěs a odvezeme na kliniku.“

Muž se rozběhl k autu, zatímco dívka s očima zarudlýma pláčem zaváhala. „Zachráníte ji, že jo?“ zeptala se.

„To ti nemůžu slíbit. Je na tom hodně špatně. Měli jste mě zavolat dřív,“ zavrčela Nola ne úplně nevlídně. „Musíme si pospíšet.“ Dívka se rozběhla za otcem. Z očí se jí řinuly slzy. Někteří lidi jsou tak hloupí, pomyslela si Nola netrpělivě. Jakmile byli muž a dívka z dohledu, vytáhla Nola znovu stříkačku z kabely a jediným zručným pohybem ji zabodla Bijou do krční tepny.

„Tak, maličká,“ zašeptala klisně do ucha. „Už to nebude dlouho trvat.“ V klisnině doširoka rozevřených očích, uších a nozdrách se šmahem usazovaly černé mouchy. *Najdou umírající tak rychle*, pomyslela si Nola, zatímco rančér nacouval s autem do stodoly. Nola zavedla Bijou do přívěsu a zavřela za ní dvířka.

Pak přeběhla k otevřenému okénku řidiče. „Zavolám jim na kliniku, aby vás už čekali,“ řekla a hodila krátkým pohledem po dívce, která si zběsile hryzala nehet na palci.

„Nebudete ji operovat vy?“ zeptal se rančér zmateně.

Nola zavrtěla hlavou. „Ne, každá vteřina je dobrá. Chirurg už na vás bude čekat, až dorazíte. Postará se o ni. Musíte si pospíšet.“ Nola pleskla dlaní do kapoty auta, jako by ho chtěla popohnat kupředu.

Kobyla by to měla vydržet na kliniku, ale nepřezije operaci. Nola měla výbornou úspěšnost operací, a tak tuhle s radostí přenechá někomu jinému. Ať si s tím poradí doktor Rasmussen. Stejně ho nemá ráda. Rančér možná bude vyžadovat pitvu a ty Nola miluje. Post mortem koně už nedělala hodně dlouho.

Mrkla na mobil pro případ, že by tam měla zmeškaný hovor z nemocnice ve Willow Creek. Matka spadla před pár týdny ze schodů do sklepa a zlomila si nohu v krčku, pravou loketní kost a tři žebra. Operace kyčle dopadla tak dobře, jak se dalo očekávat u ženy s cukrovkou, kuřáckými plícemi a osteoporózou.

Z nemocnice nikdo nevolal, zato jí třikrát volali z veterinární kliniky, na které pracovala – Ransomského okresního centra

pro zdraví zvířat. ROCZZ patřilo dvěma veterinářům a dařilo se mu pokrývat veškeré veterinární záležitosti, od léčby svrabu u morčat po umělé oplodnění dobytka.

Nolinou specializací byla velká zvířata. Domácí mazlíčci, nebo spíš majitelé domácích mazlíčků, nebyli podle obou majitelů její silnou stránkou.

Nola vytočila kliniku a promluvila dřív, než stihla recepční Becky vůbec pozdravit.

„Posílám vám jednoho koně. Budou tam za deset minut. Torze tračnicku. Doktor Rasmussen by se měl začít umývat.“

„Rozumím,“ řekla Becky. „Nezavěšuj. Musím s tebou mluvit. Sháněla se tady po tobě policie,“ řekla hlasitějším šepetem a v jejím tónu zaznívala nevyslovená výtka *cos to provedla tentokrát?* „Hned jsem zpátky.“ Nolinu uši naplnila hudební kulisa.

Nola věděla, o co jde. Když ráno čekala v místním koloniálu ve frontě na kávu, zaslechla si o tom povídat dvě ženské, zatímco seškrabávaly stírací losy, aniž tušily, že stojí přímo za nimi. „Slyšela jsem, že našli botu té Knoxovic holky,“ řekla June, kterou Nola znala z práce. Bydlela na farmě kousek za městem a chovala kozy. „V té jeskyni, co ji zavraždili.“

Druhá žena, kterou Nola neznala, vědoucně příkyvovala. „Vážně? Vždycky jsem byla přesvědčená, že ji zabila její sestra. Je tak divná.“

June si udělala pauzu v seškrabávání. „Já bych vsadila na jejího přítele,“ řekla a prsty shrnula stříbrný prach z losu stranou. „Vždycky je to přítel.“

„Ne, byla to ta sestra. Můj syn s ní chodil do školy. Říkal, že je to blázen. Jednou prý pobodala nějakého kluka.“

„Vážně?“ opáčila June a pak za sebou uviděla Nolu. Ta se na ně příškrčeně usmála, ale neřekla ani slovo. Obě ženy se rychle odsunuly stranou a setřené losy svíraly pevně v zařatých pěstích.

Takže Nolu teď nijak nepřekvapilo, že ji shání policie. Počkala si, až se Becky vrátí na linku, a zatím si o sluncem sežehnutou trávu otírala z boty koňskou koblihu. „Jak jsem říkala, byla tady policie,“ zopakovala Becky, když se vrátila. „Řekla jsem jim, žes jela k Nieringovým. Co se děje?“

„Jsou na cestě sem?“ zeptala se Nola. „To jako vážně? Musím sjet na Husí jezero podívat se na toho býka.“ Otevřela dvířka dodávky, hodila kabelu dovnitř a vyšplhala se do sedačky. „Nemohlas prostě jen převzít vzkaz?“ pokračovala Nola, nastartovala a vyrazila na silnici.

„Byla to policie,“ bránila se Becky. „Co bys byla udělala na mém místě ty?“

„Převzala bych od nich vzkaz.“ Nola si vzdychla a zavěsila. To poslední, co potřebuje, je policejní auto před domem klienta. Není to dobré pro obchod. Kromě toho slíbila Richardu Maddenovi, že tam bude před polednem. Mrkla na hodiny na palubní desce. Policie počká. Měla takové tušení, že si jí ještě během následujících týdnů užije až až.

Zabočila na okresní silnici. Z rozpáleného betonu v trhaných záchvěvech stoupalo vedro, když se před ní v dálce objevilo auto, prokliklo ji a rychle se otočilo do protisměru. Nola to auto poznala. Černý sedan, co patří její bývalé sousedce, Maggie Kennedyové. Takže tohle je ta policie, co se po mně sháněla, pomyslela si s nově probuzeným zájmem.

Nola sešlápla pedál plynu, urazila asi kilometr a půl a ostře zahrnula doprava. Zkratka na Maddenovic farmu. Nola znala tyhle polní cesty jako své boty. Křižovala po nich od šestnácti. Ale Maggie je znala taky. Nola sešlápla plyn k podlaze, až od auta odlétávaly kameny, zatímco uháněla starou polňačkou podél řad špičatých kukuřic, které měly co dělat, aby se v té drolivé vyprahlé půdě vůbec udržely zpříma. *Mám práci*, pomyslela si. Maggie počká. Eve už jí nikam neuteče.

NOVINY THE WILLOW CREEK GAZETTE

24. prosince 1995

Policie zveřejnila identitu zesnulé osoby ženského pohlaví nalezené 22. prosince 1995 v odlehlé oblasti severně od městečka Grotto v lowě. Podle oficiálního vyjádření se jedná o Eve Knoxovou, 15 let, z Grotta. Nalezena byla v pátek v oblasti známé jako Ransomské jeskyně nejmenovaným rodinným příslušníkem a známým. Dle vyjádření soudního lékaře se jedná o vraždu, i když způsob úmrtí veřejnosti dosud sdělen nebyl.

Studentka druhého ročníku střední školy byla naposledy spatřena v pátek v 15:15 v domě Knoxových. Podle policejního zdroje se ji rodinný příslušník vydal v pátek večer hledat a narazil na její tělo. Po telefonátu na tísňovou linku ve 21:48 byly na místo vyslány záchranné složky a konstatována smrt Knoxové.

V následujících dnech spojila kancelář šerifa Ransomského okresu své síly s policejním oddělením v Grottu a společně pak několikrát celou oblast prohledali, přičemž se soustředili především na skály, které leží mezi rodinným domem Knoxových a jeskynním útwarem.

Šerif Ransomského okresu Abe Pellitier se vyjádřil, že zvažují všechny možné scénáře, včetně toho, že Knoxová mohla narazit na tuláka procházejícího oblastí, který jí ublížil. Nicméně zdůraznil, že pečlivě prošetřují všechny stopy. Šerif Pellitier nepotvrdil, že se nedaleko místa,

kde bylo nalezeno tělo Knoxové, našla znetvořená zdechlina psa a že by to s případem mělo jakoukoli spojitost.

Matka oběti Charlotte Knoxová prohlásila, že ve dnech těsně předcházejících smrti její dcery se neudálo nic neobvyklého. „Eve byla jako jindy, spokojená a veselá. Nemůžu uvěřit, že už není,“ řekla paní Knoxová. „Nedokážu si bez ní představit život. Jsme z toho úplně zničené.“

Více než čtyři sta truchlících se zúčastnilo tryzny při svíčkách před střední školou v Grottu v lowě, uspořádané na počest Knoxové. Datum pohřbu bylo stanoveno na 11:00 v úterý 26. prosince v kostele sv. Theodosia v Grottu.

Pokud máte jakékoli informace týkající se smrti Eve Knoxové, kontaktujte prosím kancelář šerifa Ransonského okresu nebo policejní oddělení v Grottu.

EVE KNOXOVÁ

Čtvrtek 21. prosince 1995

21:30

Nick odemkl dveře a Eve ho následovala dovnitř. Bradyových předsíní s těmi útulnými podlahami z tmavého dubu a tlumeným světlem byla sama o sobě větší než její pokojík. Občas nemohla uvěřit tomu, že je v takovémhle domě s někým, jako je Nick Brady. Byl hezký, chytrý a bohatý. Netušila, co na ní vidí. Ale na druhou stranu si Eve začínala říkat, co vlastně ona vidí na Nickovi.

Celý večer strávili u Zeka Bergera v jeho podzemním kutlochu pojídáním pizzy a hraním videoher. Alespoň Nick to dělal. Eve seděla v rohu a pozorovala kluky, jak střílejí a sekají zombie. Později si Zeke přišel sednout k Eve a povídali si o zítřejší pololetní písemce z angličtiny, a jak by se oba radši měli učit. Zeke je fajn a je s ním sranda. A z toho, jak po nich Nick vrhal koutkem oka nasupené pohledy, Eve poznala, že začíná být naštvaný. Když pak společně odcházeli ze Zekova domu a mířili k autu, zničehonic do ní zezadu strčil. Eve klopýtla, a než padla na kolena, vzala ramenem o zpětné zrcátko.

„Do prdele, dávej trochu pozor,“ vyštěkl Nick. „Sakra,“ dodal, když si prohlížel škody. „Táta bude nasranej.“

„Promiň,“ zašeptala Eve, když se zvedala na nohy a třela si bolavé rameno.

Celou cestu zpátky k Nickovi jeli mlčky. Eve byla unavená. Vlastně spíš vyčerpaná. Nikdy netušila, co Nicka naštvé přístě, jistá si mohla být jen tím, že něco to určitě bude. Někdy Eve mluvila moc, jindy zase málo. Mohly to být šaty, které měla na sobě, nebo že nevěnovala Nickovi dostatek pozornosti, anebo na něm naopak visela jako klíšťe. Nikdy neudělala nic správně.

Nick ji přímo udeřil jen jednou. Rychlá facka na tvář, po které jí zbyla na lícní kosti modřina velikosti čtvrtáku. Oba je to vyděsilo,

a když se Eve rozplakala, snažil se to Nick zahrát do autu, jako že se zas tolik nestalo. Eve se pokusila temně rudou modřinu zakrýt mejkapem, ale lidi si toho všimli. Eve pokaždé jen zamumlala něco v tom smyslu, že dostala omylem loktem při tělocviku.

Teď si Nick dával daleko větší pozor. Sem tam nějaký ten dloubanec do žeber, štípnutí, šťouchnutí a zatahání za vlasy žádné nechtěné otázky nevyvolají. Nikdo si nevšiml svatozáře modřin na paži nebo toho, jak si šetří naražený loket, kromě Noly. A její otázky mohla Eve odbýt mávnutím ruky, i když z toho úšklebku na sestřině tváři jí bylo jasné, že jí Nola nevěří.

Nick vyjel po příkré příjezdové cestě lemované vysokými borovicemi, která vedla před sídlo Bradyových. Na rozdíl od Eve neměl Nick žádné sousedy. Pouhých několik kilometrů odsud vzdušnou čarou stál dům Eve, ale ty dva se nemohly lišit víc. Nickovo honosné sídlo mělo bílé sloupy a trojúhelníkový štít a před domem zahradu jako park s kruhovou příjezdovou cestou. Domek Eve měl popraskané základy a garáž tak přeplněnou harampádím, že se tam otřískaný hatchback její matky nevešel.

Jakmile byla Eve uvnitř, sundala si boty a pečlivě je srovnala na rohožku. Nickovi rodiče nebyli doma. Nikdy tady nebyli. Jeho táta pracoval ve Willow Creek jako šéf společnosti na těžbu dřeva. Jeho máma vlastnila malý krámk v centru Grotta nazvaný Dárky a drobnosti, kde prodávala všechno od svíček a kuchařek až po dílka místních umělců. Matka Eve si ani nemohla dovolit tam nakupovat.

I když už spolu Nick a Eve chodili osm měsíců, Eve se s jeho tátou potkala jen párkrát. Byl docela milý, ale jako by pořád někam pospíchal, zatímco Nickova matka se snažila, aby se u nich Eve cítila jako doma. Eve si toho jejího úsilí cenila, jenomže bylo těžko cítit se jako doma někde, kde jen samotná podlaha stála víc než celý jejich dům.

Nick vzal z ledničky dvě plechovky s limonádou a podal jednu Eve. „Máš hlad?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla, i když od rána nic nejedla. Bolelo ji to rameno a už by nejradši šla domů.

„Pojďme nahoru,“ řekl Nick a táhl Eve za ruku za sebou.

„Musím být brzy doma,“ namítla Eve a snažila se mu vytrhnout. Litovala, že s Nickem jela k němu, a přemýšlela, jak se teď dostane domů. Cestou sem dospěla k názoru, že má Nicka a té jeho majetnické náladovosti po krk. Jen musí nějak najít odvahu, aby mu to řekla. „Radši bych nahoru nechodila. Mamka je dneska dlouho v práci a nemá ráda, když je Nola doma samotná.“

„Pochybuju, že by sis musela dělat starosti o Nolu,“ podotkl Nick, otevřel plechovku a dlouze se napil. „Je v pohodě. Jestli teda zrovna někde netopí štěňata nebo něco.“

„Ha, ha,“ řekla Eve suše. „Fakt vtipný, Nicku. Hele, to jsou jen hnusný řeči. Nola nikdy nic takového neudělala.“ Za normálních okolností by se neodvážila mu takhle oponovat, ale teď už jí to bylo jedno. „Takhle o mojí sestře laskavě nemluv.“

Nick postavil plechovku na mramorovou linku a nevěřícíně na ni zíral. „Cos to řekla?“

Eve neodpověděla a upřeně pozorovala Nickovu zařatou pěst. „Dneska jsi nějaká odvázaná,“ zasmál se zlomyslně.

Natáhl se po Eve a ona sebou trhla, když jí omotal ruce okolo pasu. Být v Nickově objetí, pomyslela si, je jako nechat se celá spolknout. Nejprve cítíte lásku, teplo a bezpečí, a pak najednou nemůžete dýchat. Eve se do něho jemně opřela lokty a zasmála se. „Moc těsný,“ řekla.

Nick povolil sevření, ale dál tlačil Eve ke schodům. Znovu zoufale zalitovala, že s ním šla dovnitř. Měla mu to říct v autě.

„Nicku, fakt už musím jít,“ zopakovala, zatímco se mu snažila vykrotit. „Můžeme si promluvit?“

„Promluvit o čem?“ Významně povytáhl jedno obočí, zahákl Eve prsty za poutka na pásek a přitáhl si ji blíž. Dech měl horký a voněl mu sladce po žvýkačce a pizze. Jeho erekce ji tlačila do břicha.

„Prostě promluvit,“ řekla Eve a kroutila sebou.

„Jako jsi předtím mluvila se Zekem?“ zeptal se Nick. A už je to tady, pomyslela si Eve. Věděla, že s tím vyrukují. V autě si jí schválně nevšímal. Měla mu říct rovnou, ať ji odveze domů.

„O nic nešlo.“ Nejistě se zasmála.

„Nešlo?“ vyštěkl Nick.

„No tak, Nicku.“ Eve se znovu pokusila zasmát. „Zeke? Jako fakt?“

„To se mi vysmíváš?“ řekl Nick a tentokrát ji chytil za paži, až to zabořilo.

„Au!“ vyhrkla Eve. „Ne! Zeke mě nezajímá. Ne takhle. O nic nešlo.“

„Tak to dokaž,“ vydechl jí do ucha s rukou na zipu jejích kalhot. Snažila se mu ty nenechavé prsty odsunout, ale on se tomu jen zasmál a ne moc hezkým způsobem.

„Ne,“ špitla Eve a bála se mu podívat do očí.

„No tak,“ řekl. Mluvil potichu, naléhavě. Eve zvážila možnost, že ho prudce odstrčí a rozběhne se ke dveřím, ale věděla, že by se daleko nedostala. Je větší a rychlejší než ona.

„Co když sem někdo přijde?“ Udělala malý pomalý krok zpět.

„Nepřijde,“ zamumlal Nick a udělal krok za ní. „Táta je mimo město a mamka dělá v krámě inventuru. Vráť se pozdě v noci. Jsme tu sami.“

Eve se cítila jako zvíře v pasti. Věděla, že když se bude dohadovat a protestovat, bude to ještě horší, ale musela se z toho nějak pokusit dostat. Zachvěla se pod Nickovým upřeným pohledem.

Udělal ještě jeden krok k ní a políbil ji. Nejprve něžně, ale pak čím dál naléhavěji, když se sesunuli na italskou mramorovou podlahu. Zanořil jí ruku pod košili, zatímco jí v hlavě vřeštěl němý výkřik. *Nech mě být, nech mě být, nech mě být*, chtělo se jí ječet nahlas. Svou vahou jí ale vytlačil všechnen vzduch z plic a Eve jen mlčky lapala po dechu. Nick jí zabořil obličej do krku

a zašeptal: „Já tě miluju, Eve,“ zatímco se jí pokoušel rozepnout zip na džíněch.

„Musím jít,“ řekla Eve prudce a vyklouzla zpod něho.

„Hej,“ řekl Nick s čelem zvrásněným starostí. „Co je to s tebou?“

Eve si otřela vlhké oči. „Už s tebou dál nemůžu chodit,“ řekla a hlas se jí zlomil.

Tvář se mu naplnila zmatkem. Je tak hezký, pomyslela si Eve. Lidi by řekli, že je blázen, že se s ním chce rozejít.

„Co? Proč?“ zeptal se.

„Kvůli mámě,“ řekla Eve. „Řekla, že to musíme ukončit. Že zacházíme moc daleko.“ Nebyla to pravda. Máma byla nadšená, že Eve chodí s někým, jako je Nick Brady, měla dojem, že je to to největší štěstí, jaké ji mohlo potkat.

Ona ve svém milostném životě takové štěstí neměla. V šestnácti přišla do jiného stavu, vdala se a v osmnácti porodila druhé dítě. V devatenácti se rozvedla. Teď to byla zahořklá osamělá ženská s vyhraněným názorem na opačné pohlaví. Ale Nick byl, podle ní, výjimka. *Toho se drž, Eve, hlídej si ho jako oko v hlavě.*

„Tak ji neposlouchej,“ vztekal se Nick. „Já s ní promluvíím. Však ona si to rozmyslí.“

„Ne.“ Eve zavrtěla hlavou. „Nerozmyslí. Už s tebou nemůžu chodit. Promiň.“

Vydala se ke dveřím. „To nemůžeš,“ vyštěkl Nick a za paži si ji hrubě přitáhl zpátky.

Eve vyjekla bolestí, slzy se jí vyřinuly z očí a horce jí stékaly dolů po tvářích.

„Eve.“ Nick si ji k sobě přitiskl a zarýval jí prsty do zad v kříži. „Neboj. Nemůže nás dva rozeštvat. Nemůže. Já tě miluju, Eve,“ zopakoval.

Znělo to tak upřímně, tak nešťastně. Na malou chvíli si Eve vyčítala, že mu takovou věc vůbec řekla. Jaká je šance, že ji v životě